

เทศน์เช้า วันที่ ๒๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓

พระอาจารย์สงบ มนัสสนุโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรม ฟังธรรม

ฟังธรรมคือสังขารขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรม สังขารมสังขจะความจริงอันนั้น ยิ่งใหญ่ ถ้ายิ่งใหญ่ เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันต้องมีฝั่งตรงข้ามมาไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

การที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาอาสาชกษญาณ ทำลายอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาอาสาชกษญาณทำลายอวิชชา อวิชชาคือพญามาร พญามารที่มันยึดครองหัวใจของสัตว์โลก ตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหมลงมาทั้งสิ้น ไม่มีใครพ้นไปจากพญามารทั้งสิ้น มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์แรกที่เวลาตรัสรู้แล้วทำลายอวิชชาในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสวยวิมุตติสุข วิมุตติสุข

คำว่า “วิมุตติสุข” สุขในพระพุทธศาสนา สุขที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นกับหัวใจดวงนั้นอีกแล้ว ถ้าไม่เกิดจากหัวใจดวงนั้น หัวใจดวงนี้ เห็นไหม เห็นอวัฏฏะ เห็นอโลก เห็นอสงสาร

คำว่า “เห็นอโลก เห็นอสงสาร” มันมาจากไหนล่ะ มันก็มาจากหัวใจของเรา มาจากจิตของเรา จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ พอจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเกิดมาแล้ว เวลาเกิดนะ เกิดตามเวรตามกรรม เราเกิดเป็นมนุษย์เป็นอริยทรัพย์ เพราะการเกิดเป็นมนุษย์แสนยาก ความเกิดเป็นมนุษย์แสนยาก เราเกิดมาแล้ว เกิดเป็นครอบครัวที่เป็นสัมมาทิฏฐิ

เวลาครูบาอาจารย์ของเรา ทุกคนเวลาพูดถึงนะ ในครอบครัวกรรมฐาน ครูบาอาจารย์ของเราเกิดเป็นลูกชาวนา ชาวนาในภาคอีสาน เขาบอกว่าคนที่จะเป็นพระอรหันต์มันต้องเกิดที่

ยิ่งใหญ่ เกิดที่มหัศจรรย์พันธุ์เลิศ ถ้าเกิดอย่างนั้นแล้ว เห็นไหม การจะออกบวชมันติดขัด มันขัดข้องไปทั้งสิ้น

เวลาเกิดในประเทศอันสมควร เกิดในประเทศที่พ่อแม่เป็นสัมมาทิฐิ พอสัมมาทิฐิ ลูก ลูกหลานเวลาจะลาพ่อแม่ไปออกบวช ท่านส่งเสริม ท่านพอใจ ท่านยกย่องสรรเสริญ ท่านปรารถนาดีด้วย นี่ เห็นไหม เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในครอบครัวอันสมควร

เวลาเกิดมาแล้ว เกิดมาแล้วเวลาออกประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาครูบาอาจารย์ของเรา เห็นไหม ท่านประพฤติปฏิบัติจนสิ้นกิเลสไป สิ้นกิเลสไป เวลาเกิด เวลาเกิด เวลาตาย เกิดตามเวรตามกรรม เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นอริยทรัพย์ เวลาเกิดเป็นอริยทรัพย์ อริยทรัพย์วันเกิด แต่ตอนอยู่เนี่ง เป็นอริยทรัพย์ตรงชีวิตนี้ไง ชีวิตนี้เราทำคุณงามความดีมากน้อยขนาดไหน

ทางฆราวาสเป็นทางคับแคบ เป็นทางคับแคบ เวลาเกิดมาแล้ว เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เรามีอำนาจวาสนา เรามีจิตใจฝักใฝ่ในการประพฤติปฏิบัติ ทางคับแคบ ทางคับแคบ ทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็น สวดมนต์แล้วก็นั่งสมาธิภาวนา เริ่มต้นนอนมาก่อน ตื่นนอนแล้วก็พยายามทำสมาธิ ทำสมาธิแล้วเช้าก็ต้องไปทำงาน นี่ทางคับแคบ

ทางสมณะเป็นทางที่กว้างขวาง กว้างขวางเพราะอะไร ๒๔ ชั่วโมง เป็นครูบาอาจารย์ที่ดี ครูบาอาจารย์ที่เป็นสำนักปฏิบัติ เวลาหลวงตาท่านสอน หัวหน้าเป็นหัวรถจักร หัวรถจักรขึ้นมา สิ่งที่หัวรถจักรรับผิดชอบทั้งสิ้น ลากขบวนรถจักรนั้นมา ลากขบวนรถจักรนั้นมา ลูกศิษย์ลูกหาที่ประพฤติปฏิบัติที่วัดที่มีครูบาอาจารย์ ๒๔ ชั่วโมง ฉันทแล้ว ๒๔ ชั่วโมงเลย เต็มที่เลย

แล้ว ๒๔ ชั่วโมง เวลาครูบาอาจารย์ ดุสิตเวลาอาจารย์สิงห์ทอง เห็นไหม เติบงกรมจนเป็นร่องไปเลย ทั้งวันทั้งคืน ทั้งวันทั้งคืน หลวงปู่ตื้อท่านปฏิบัติของท่านตลอดเวลา เห็นไหม ทางกว้างขวาง ทางสมณะเป็นทางกว้างขวาง เกิดมาแล้ว เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เกิดมาแล้วได้บวช ได้เรียน ได้ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไง

ถ้าเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันมีลายเสือ เวลาลายเสือขึ้นมา คนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เวลาคนเกิด คนตาย มรณภัยมา ทุกคนจะกลัวตายทั้งสิ้น แต่พระกรรมฐาน เรามาศึกษาไป ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นเรื่องธรรมดา เป็นเรื่อง

ธรรมดา มันเป็นเรื่องธรรมดา แต่มันไม่ธรรมดา แต่ถ้าเวลากิเลสตัณหาความทะยานอยากมัน บิดมันเบี้ยว มันต้องการรั้งไว้ มันต้องการสมความปรารถนา มันไม่ธรรมดา พอไม่ธรรมดามันก็ มีความโศกเศร้าเสียใจไปทั้งสิ้น เห็นไหม

แต่ถ้าเป็นเรื่องธรรมดา ธรรมดา ยิ้มแย้มแจ่มใสเผชิญกับมรณภัย เวลามรณภัยมาถึงเขา จะพิสูจน์กัน ว่าจิตใจของมันยิ่งใหญ่ขนาดไหน จิตใจที่ทำมามันได้ฝึกฝนมาหรือไม่ ถ้า มันได้ฝึกฝนมา มรณภัยมันเป็นเรื่องธรรมดา

เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายเพราะสัจจะความจริงอันนั้น ถ้าเป็นสัจจะความ จริงอันนั้น มีการกระทำอันนั้น ถ้าการกระทำอันนั้น มีวาสนามากน้อยขนาดไหน เราพยายาม ฝึกหัด ฝึกฝนของเรา ถ้าฝึกฝนของเรา เวลาเป็นจริง เป็นจริง ไม่ต้องโฆษณาชวนเชื่อ มันเห็น ตอนนี้ ตอนเกิด ตอนแก่ ตอนเจ็บ ตอนตาย เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา เห็นไหม มันเรื่องธรรมดา

หน้าที่รักษาร่างกายนี้ก็เป็นเรื่องหน้าที่ของหมอ หน้าที่รักษาหัวใจของเราเป็น หน้าที่ของเรา เวลาเข้าโรงพยาบาลไปแล้ว หมอก็รักษาไปตามทางวิชาการของเขา ใ้เราก็ รักษาหัวใจของเรา รักษาหัวใจของเราไป เพราะอะไร เพราะจิตนี้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ มัน มีเวรมีกรรมไง เวลากรรมของคน กรรมของคน เวลากรรมมันให้ผลไง เวลากรรมมันให้ผลขึ้นมา กรรมให้ผลเพราะอะไร เพราะเราทำของเรามาไง ถ้าเราทำของเรามา เราทำมามากน้อยขนาด ไหน

เวลา เห็นไหม มนุษย์สมบัติเพราะมีศีล ๕ ศีล ๕ ใครมีศีลดีงาม ชีวิตนี้ยืนยาว ชีวิตนี้มัน สั้นมันแคบขึ้นมาเพราะเรามันตัดทอน ตัดทอนไง เวลาเทียน จุดเทียน เห็นไหม เวลาลมแรงๆ เทียนมันดับ มันเหลือไว้มันนะ มันเหลือไว้ มิติต่างๆ กามภพ รูปภพ อรูปภพ วันเวลามัน แตกต่างกันไป เวลาวันเวลาแตกต่าง ระยะเวลา เวลา เวลา ถ้าเวลาขึ้นมา สิ่งที่มีมันต้องสืบต่อไป แต่ของเรามันเป็นสัจจะเป็นความจริงไง มันถึงวาระ ถึงเวลา เห็นไหม

เวลาทางโลกเขา เวลาโลกเขาสิ่งที่ดีงามที่สุดเขาคือหล่อพระ หล่อพระ เวลาหล่อพระคน มากมายมหาศาลเลย แต่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราเป็นศากยบุตร พุทธชินโอรส เราจะหล่อพระในใจ หล่อพระในใจ ถ้ามันหล่อสำเร็จแล้ว ถ้าพระในใจสำเร็จ

สมบุญแบบ เราหล่อด้วยอะไร เวลาโลกเขา เขามีแม่พิมพ์ มีแม่แบบหล่อพระ ใช้ทองเหลือง
หยอด

แต่ของเรา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ร่างกายนี้แบก หัวใจมันหล่อ
ขึ้นมาได้หรือไม่ ถ้าหัวใจมันหล่อขึ้นมา เห็นไหม เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราค้นคว้าหาใจของ
เรา ค้นคว้าหาใจของเรา ถ้าค้นคว้าหาใจของเราได้เจอ เราวิปัสสนา เราแก้ไขของเรา เราแก้
พันธุกรรมของจิต พันธุกรรมของจิต จิตนิสัยเราแก้ไขของเรา ถ้ากิเลสมันอยู่ไหน กิเลสมัน
อยู่ไหน ถ้ากิเลสอยู่ไหน เวลาจับกิเลสได้เอามาพิจารณา เรามาแยกมาแยะขึ้นมา พันธุกรรม
ของจิตใจ เราได้การกระทำขึ้นมา

ทำบุญร้อยหนพันหน ไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง

ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยหนพันหน ไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนหนึ่ง

**ทำสมาธิได้ร้อยหนพันหน ยกวิปัสสนาไม่เป็น สมาธิอยู่นั่นนะ แต่ยกขึ้น
วิปัสสนาได้ ภาวนามยปัญญา ปัญญาชำระการแก้ไขใจ จิตแก้จิตใจ ตัวมันจะแก้ตัวมัน
เองด้วยมรรคด้วยผลใจ**

ถ้าด้วยมรรคด้วยผลด้วยการกระทำอันนั้น ธรรมอันนั้น แล้วมันรู้จริงเห็นจริงในใจของ
ตน มันไปกลัวอะไร มันไม่กลัวอะไร มันเผชิญกับอะไรทั้งสิ้น มันมีลาย มีลายของกรรมฐาน มี
ครอบครวักรรมฐานตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านเป็นต้นตระกูล เป็นอาจารย์ใหญ่ของเรา
สั่งสอนอบรมบ่มเพาะกันมา ถ้าอบรมบ่มเพาะกันมา ถ้ามันมีจิต มีนิสัย มีการกระทำ

นี่ใจเวลาเขาหล่อพระ หล่อพระ เปิดออกมาแล้วมันชำรุดทรุดโทรม มันใช้ไม่ได้เขาก็หล่อ
กันใหม่ ใ้นี้ก็เหมือนกัน จิตใจของเรา เห็นไหม เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา
เรามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เราได้ทำสิ่งที่ดีที่สุดในคุณค่าในการเป็นมนุษย์ใจ ปฏิบัติบูชา
ภาวนามยปัญญา ภาวนาบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
แก้วสารพัดนึกใจ

แก้วสารพัดนึกเรานี้ก็ได้ขึ้นมา เห็นไหม ถ้าได้ขึ้นมา สมาธิเวลาบอกว่างๆ สว่างใสว มัน
ส่องใส นี่ใจเราจะค้นคว้าหาจิตใจของเรา ค้นคว้าหาจิตใจของเรา คนมันมีค่าตรงนี้ใจ คนมีคุณ
ค่าที่ค้นหาใจของตนใจ ถ้าค้นหาหัวใจของตนมันมีค่าที่สุดใจ

สิ่งต่างๆ ในโลกนี้ แร่ธาตุต่างๆ ในโลกนี้เป็นสมบัติสาธารณะ ใครทำบุญวาสนา อำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน เขาก็หาผลประโยชน์จากสิ่งที่เป็นสมบัติสาธารณะได้เป็นของเขา

แต่ถ้าเวลาถึงที่สุดแล้ว ในสมบัติที่แท้จริงมันก็มีบุญและบาปของใจดวงนั้นเท่านั้น เวลาพลัดพรากจากโลกนี้ไป พลัดพรากจากโลกนี้ไปไง พลัดพรากจากโลกนี้ไป เห็นไหม มันไม่มีศาลอะไรจะมาตัดสินหรอก มันตัดสินกันด้วยเวรด้วยกรรมของจิตดวงนั้น ถ้าด้วยเวรด้วยกรรมของจิตดวงนั้น เพราะอะไร เพราะจิตที่ออกไปมันเป็นตัวของมันเอง มันมีคุณค่าในตัวของมันเอง มันทำได้อำนาจวาสนาในตัวของมันเอง

สิ่งใดที่ทำมา ทำมา เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมีบุญและบาปเท่านั้นที่เป็นสมบัติของจิตนั้นไป แล้วเวลามันประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เห็นไหม พ้นจากบุญและบาป เวลามันจะยกให้พ้นจากบุญและบาปนะ บุญและบาปตามมาไม่ทันในใจของตน เราฝึกหัดตรงนี้ ถ้าเราฝึกหัดตรงนี้เป็นความจริงขึ้นมาได้ เป็นความจริงขึ้นมาได้

มัน เห็นไหม มันถึงภัยที่โลกที่กลัวกันมาก มรณภัยเป็นสิ่งที่น่าเกรงกลัวมาก พญามัจจุราชมันเป็นสิ่งจะเป็นความจริงเลย พญามัจจุราชจะมาเยือนเราหนหนึ่ง หนหนึ่งทั้งชีวิตนี้ไง แต่ถ้าพญามัจจุราชจะมาเยือนเรา ถ้าเรามีสติมีปัญญา เราพยายามสร้างบุญกุศลของเรา มีอำนาจมากกว่า มีอำนาจมากกว่า

เวลาหลวงตาท่านพูดเอง “มันได้แต่ร่างกายนี้ไปเท่านั้น เวลาไปทำร้าย มันทำร้ายแต่ร่างกายนี้เท่านั้น มันทำร้ายจิตใจไม่ได้ มันเข้ามาถึงใจไม่ได้ มันทำไม่ได้” มันทำไม่ได้เพราะอะไร ทำไม่ได้เพราะเราพ้นจากมาร พ้นจากมาร พ้นจากมาร

เพราะมารที่มันสถิตในใจนั้น ถ้ามันมีอยู่มันสะดุ้งกลัว มันหวาด มันหวั่น เพราะอะไร เพราะมารมันปลิ้นปล้อน มารมันกะล่อน มันทำให้จิตใจเราไม่มั่นคง มันทำให้จิตใจเราหวาดระแวง หวาดกลัวไปหมดเลย มันระแวงในตัวมันเอง มันระแวงในจิตเอง แล้วมันสงสัยในตัวมันเอง แล้วมันจะไปสู้กับใคร

กองทัพ กองทัพสามัคคีกัน มันรบที่ไหนก็ชนะที่นั่น สังคม สังคมเราสามัคคีกัน ถ้าทำสิ่งใดใครมาข่มขู่ไม่ได้ ใครมาทำให้เราแตกแยกไม่ได้ เพราะอะไร เพราะเรามีสติปัญญา

เท่าทันมัน แต่ถ้าพญามารมันอยู่ในหัวใจของเรา มันยุมันแห่ มันปั่นมันป่วน มันวุ่นวายไปหมด ถ้าในกองทัพมันวุ่นวาย ไม่ต้องรบหอกแพ้แล้ว ไม่ต้องรบหอก มันจะเคลื่อนทัพไปได้อย่างไร

แต่ถ้ามันเป็นความจริง ความจริงขึ้นมา เห็นใหม่ นี่ไงที่เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ พระพุทธศาสนา เห็นคุณค่าแล้วได้บวชเป็นพระ แล้วเขาได้ประพฤติปฏิบัติของเขา เขามีบุญกุศลของเขา สิ่งนี้ เห็นใหม่ บัจฉิตตัง สันติภูมิจโก ใครทำใครได้ ใครทำใครรู้ใจ เวลาคนที่เสียชีวิตไปแล้ว เคาะโลงป้อก ป้อก ป้อก ไม่ต้อง ทำมาพ้อแล้ว

นี่ไงเวลาหลงตาท่านสิ้นใจ เวลาท่านเสียชีวิตแล้ว ไม่ต้องมาสวดมาเสดให้เรานะ เราพร้อมแล้วนะ มาสวดอะไร มันภายหลังไง

แต่มันเป็นประเพณีวัฒนธรรม มันเป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธนะ ถ้าชาวพุทธ โลกเขาทำกันก็สาธุ เขายังคิดถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เขายังคิดถึงแหล่งคุณงามความดี เขายังคิดถึงประเพณีวัฒนธรรม ก็เห็นแก่น้ำใจของเขา

แต่เราทำของเรา เราทำของเรา เราเป็นครอบครัวกรรมฐาน เราทำสัจจะความจริงขึ้นมา เวลาสำคัญ สำคัญตอนมีชีวิตนี้ เวลาที่มีน้ำใสใจจริงกัน แล้วมันอบอุ่น พ่อแม่ครูจารย์ พ่อแม่ครูจารย์ มันไว้ใจได้ วางใจได้เลย เต็มที่เลย ภาวนาไปเต็มที่เลย ไม่ต้องหวาดระแวง ไม่ต้องกลัวใครทั้งสิ้น

แต่เราเคยจุดศัพทียวไปต่างๆ เห็นใหม่ ถ้าไปในที่ที่มีสูงมีต่ำ มันมีหน้ามีหลัง มีลับลมคมใน ไปภาวนาไม่ได้นะ ไปภาวนาแล้วมันเกินหน้าเกินตาอาจารย์เขา อาจารย์เขาแหม! โด่งดังเชียว แหม! มันจะมาภาวนา เวลาเที่ยวไป เห็นใหม่

แต่ถ้าเป็นพ่อแม่ครูจารย์ เวลาสมัยหลวงปู่มั่น หลวงตาท่านพูด แล้วเรามันตั้งใจมาก เวลาได้สิ่งใดมา สมัยภาวะสงคราม สิ่งใดมันขาดแคลนไปทั้งสิ้น ใจขาดแคลนทั้งสิ้น ให้ลูกศิษย์ลูกหาก่อน ฉะนั้นหลวงตาท่านก็บูชาหลวงปู่มั่นมากไป

“อะไรๆ ก็ให้แต่เด็ก ให้แต่เด็ก แล้วหัวหน้าล่ะ”

ท่านพูดเลย “ไม่จำเป็น เด็กน้อย ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมาใหม่ ใครจะคุ้มครองดูแลเขา ให้อั้วหน้าเดียวมันก็ได้ เดี่ยวมันก็ได้” แล้วมันก็ได้จริงๆ ทั้งสิ้น มันได้มาตลอด เห็นใหม่

พ่อแม่ครูจารย์ พ่อแม่ครูจารย์ เราไม่หวาด ไม่ระแวงเลย ไม่มีพิษไม่มีภัยเด็ดขาด ธรรม ทายาท ศาสนทายาท เพื่อความเป็นธรรม เพื่อความเป็นธรรม ถ้ามันไม่เป็นไปเพื่อความเป็น ธรรม มันจะทำเป็นธรรมขึ้นมาได้อย่างไร ถ้ามันไม่เป็นธรรมมันจะปฏิบัติธรรมขึ้นมาได้อย่างไร

แบบหล่อพระ ถ้ามันหล่อแล้วมันชำรุดทรุดโทรม เวลาอุณภูมิที่จะหล่อมันไม่ถึง เทล่ง ไปมันเป็นโพรง มันเป็นรูอากาศ มันเป็นไปไม่ได้หรอก มันเป็นไปไม่ได้หรอก ถ้าแบบไม่สมบูรณ์ ถ้าแบบสมบูรณ์ เห็นไหม แล้วอุณภูมิมันได้ พอเทไปมันสมบูรณ์แบบของมัน สมบูรณ์แบบ มัน อยู่ที่แบบอย่าง

มันอยู่ที่แบบอย่างจากหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น มันอยู่ที่แบบอย่างครูบาอาจารย์ของเรา แล้วเวลาโลกเจริญ โลกเจริญนะ ใ้หนุนก็ลำบาก ใ้นี้ก็ลำบาก จะอำนวยความสะดวก อำนวย ความสะดวก มันก็เป็นบ้านไปหมดเลย วัดบ้าน วัดบ้านไ้ วัดบ้านมันก็เป็นวัด

นี่มันอยู่ที่วาสนาของคนนะ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย พระอรหันต์นี้แสนกับ คำว่า “แสนกับ” ได้สร้างมาสมบูรณ์แบบแล้ว ได้สร้างสมบูรณ์แบบแล้วมันไม่เกลไ้ไปกับโลก หรือ มันไม่เกลไ้ไปกับสิ่งเข้ายวนใจ โลกนี้เข้ายวนนัก ไปไหนมีรถนำหน้า รถประกบหน้า ประกบหลัง โอ้ย! คนล้อมหน้า ล้อมหลัง กระแสสังคม มีลามเลื่อมลาม มียศเลื่อมยศ โมฆบุรุษ ตายเพราะลาม ตายเพราะลาม ตายเพราะชื่อเสียง ตายเพราะความสักการบูชา เป็นเหตุให้ตาย หมด

แต่ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาหน้าหน้าเข้าป่า วัดอุณภูมิในใจของตนเลย แล้วมันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา มันเป็นสัจจะเป็นความจริงขึ้นมา แล้วสิ่งที่สำคัญที่สุด สิ่งที่สำคัญ ที่สุดตอนมีชีวิตนี้ เห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เวลาเกิดขึ้นมาแล้วนะ เวลามันตายไปแล้ว มันก็หมดวาระ หมดวาระไป พอหมดวาระไป มีความสมบูรณ์แบบมากน้อยแค่ไหน ถ้ามีความ สมบูรณ์แบบ อย่างเป็นพระโพธิสัตว์ เวลาปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แล้วมันทำคุณงามความดี ต่อเนื่องกันไป มันอยู่ที่หัวใจที่มันคงแข็งแรงนั้น

ถ้าจิตใจที่มันคงแข็งแรง คุณเสเวลาทำความดีขึ้นมามีใครชมเราบ้าง ไม่มี ทำดีอย่างเด่นจะเป็นภัยนะ แต่ก็ทำ เพราะหลวงตาท่านสอนไ้ ใครจะดีจะชั่วเรื่องของเขา เราจะทำคุณงาม ความดีของเรา แล้วถ้าคุณงามความดีของเราะ ถ้าครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ ดูหลวงตา

ท่านออกโครงการช่วยชาติฯ ตั้งแต่สมัยที่ยังไม่ออกมาสิ ท่านทำเบื้องหลังทั้งสิ้น คนที่เขาเป็น
ธรรม เขาทำความดีทิ้งแหว คำว่า “ทิ้งแหว” คือไม่ติดในดี ติดในการยกย่องสรรเสริญ ติดในคน
เคารพนบนอบ ไม่ติด ถ้าติดนะตาย มันจะเสียใจใจ ทำดีไม่ได้ดี ทำไมมันไม่ได้ดี

เราคุ้มครองดูแลเขาเพื่อความดี มันไม่เป็นความดีตรงไหน เป็นความดีมันก็เป็นความดี
สมบูรณ์แบบในความดีอันนั้นแล้ว ความดีอันนั้นเป็นสัจจะ เป็นอริยสัจจะในหัวใจอันนั้น
สมบูรณ์แบบแล้ว แล้วจะต้องให้ใครมานบนอบ มายกย่องสรรเสริญ ไม่มี มันไม่ติดบารมีไง คำ
ว่า “บารมีนะ” คนที่มีอำนาจมากมายมหาศาลเลย เขาอยู่คนเดียวไม่มีพรรคพวกเลย เขาไม่มี
บารมี เขาไม่เคยได้ช่วยเหลือเจือจานใครไว้เลย เขาไม่เคยมีน้ำใจกับใครเลย เขาจะมีบารมีได้
อย่างไร

คนที่มีบารมีมันก็เป็นบารมีของเขา นี่ก็เป็นเพราะเขาทำมา เขาทำมา เขาไปเห็นแล้วเรา
ก็อยากจะเป็นอย่างนั้น แต่แข็งไม่ทำ

ถ้ามันทำดีแล้วมันต้องได้อย่างนั้น แล้วทำดีทิ้งแหว ทำดีทิ้งแหว **ทำดีทิ้งแหวมันปกป้อง**
หลายๆ อย่างนะ ปกป้องทั้งหัวใจของเรา ปกป้องทั้งอุดมการณ์ของเรา ปกป้องในการ
กระทำของเรา แล้วปกป้องไม่ให้คนมาปลิ้นปล้อน มาทำให้หลักเกณฑ์เราเสียหาย
เพราะอะไร เพราะเราไม่ได้สนใจ เราไม่สนใจใครมายกย่องมาสรรเสริญ ใครมาเชิดชูบูชาไม่
ต้องการทั้งสิ้น

เราต้องการสัจธรรม อริยสัจจะ สัจจะความจริงในใจของตน เราทำขึ้นมาเป็น
ปัจเจกตั้ง สันติปฏิญญา เราไปรู้ไปเห็นในใจของตนไง แล้วมันจะมีอะไรผิด มันจะเสียไป
ตรงไหน นี่ใจมันปกป้องหลายๆ อย่างนะ ปกป้องทั้งหัวใจของเรา ปกป้องทั้ง
อุดมการณ์ของเรา ปกป้องทุกอย่างเลย ทำบุญทิ้งแหว ทำบุญทิ้งแหว ทำบุญแล้วจบ
บุญเป็นบุญ กุศลใจ

เวลาหลวงตาท่านพูดไป พระเราก็เป็นแค่นี้อนาบุญนะ เวลาได้ก็ได้แต่เม็ดข้าวที่เขาเกี่ยว
แล้วมันตกอยู่นั่นนะ ไอ้คนที่ เป็นเจ้าของนา เจ้าของนา เขาเกี่ยวข้าว เขาเอาข้าวเข้ายุ้งเข้านา
ของเขา นะ เขาทำของเขา ไม่ใช่ของเอ็ง แล้วถ้าเป็นความจริง ความจริงมันเกิดขึ้นจากหัวใจ
อย่างนี้ ถ้าทำบุญทิ้งแหว ทำบุญทิ้งแหวนะ แหม! มันปลอดภัย มันสบายอกสบายใจ ทำแล้ว
คือแล้ว

เราเกิดเป็นคนดี เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราเกิดมาจากพ่อแม่ที่เป็นสัมมาทิฐิฉะนั้น สัมมาทิฐิให้โอกาสได้ทำคุณงามความดีไง แต่พ่อแม่มันเป็นเรื่องของทางโลก พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูก พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกไง พ่อแม่ก็ต้องมูมมองของพ่อแม่ก็อยากจะให้มันคงในโลก จะมีหลักการ มีสมบูรณแบบในโลกไง นั่นโลกไง

นี่ไงเกิด การกระทำนี้หยุดไง แล้วต้องตาย เกิดแล้วต้องตาย ระยะเวลาที่มีชีวิตอยู่ทำอะไร มีอะไรเป็นสมบัติของเรา มีอะไรเป็นสมบัติที่แท้จริง แล้วถ้าเราทำดี ทำดีในหัวใจ ใจมันผ่องแผ้ว แล้วทิพย์สมบัติ มันรู้เองเห็นเอง เราทำมาตลอด

คุณวิลาหลงท่านบอกไป “**เวลานี้ในใจของเราไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง ไม่มีสิ่งใดที่ยังสงสัย ไม่มีสิ่งใดที่จะต้องชำระล้างอีก**” ท่านตรวจสอบตลอด ตรวจสอบตลอด ปัจจุบันตั้ง สันทิฐิโกไป

นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นคนทำเอง ตีฉันทามันเรื่องของเขา มันเรื่องของเขา ถ้ามีวาสนาแล้วมันจะยืนในตัวของเราเองได้ ปัจจุบันตั้ง สันทิฐิโก ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาวาระสุดท้ายที่ท่านจะปรินิพพานไป **“ภิกษุทั้งหลาย เธอจงพิจารณาสังขาร ทั้งร่างกายและจิตใจด้วยความไม่ประมาทเถิด”**

คนที่ไม่ประมาทในชีวิตไง ขับรถขับราไปไหนนะ ความประมาทเลินเล่อของเราไง แล้วเราตั้งสติหายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโธ มีสติสัมปชัญญะอยู่กับความรู้สึกตัวทั่วพร้อมตลอดเวลา ความประมาทจะมาจากไหน ง่วงกินอนนะ มีสิ่งต่างๆ เราก็ผ่อนผันของเราชะ แล้วถึงเวลาก็ตั้งใจทำของเราเอง ชีวิตเรา เราเป็นคนควบคุมดูแลเอง ปัจจุบันตั้ง สันทิฐิโก

ถ้าสิ่งใดสงสัยถามครูบาอาจารย์ของเราที่ไว้วางใจได้ เวลาที่บอก เห็นไหม ที่บอกไม่ให้เชื่อ ไม่ให้เชื่อ กาลามสูตรไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ไม่ให้เชื่อถ้าอาจารย์พูดผิดก็ได้ อาจารย์ไม่รู้ก็ได้ แต่ถ้ามันเป็นความจริงนะ ปัจจุบันตั้ง สันทิฐิโก อาจารย์พูดแล้วเราปฏิบัติ เหมือนกัน เหมือนกัน เออใช่! ถ้าปฏิบัติแล้วไม่ใช่ เอ๊ะ! ไม่เราก็อาจารย์ต้องผิดคนหนึ่งแน่นอน กาลามสูตรอย่าเชื่อใครทั้งสิ้น ให้เชื่อสักจะ เชื่อความจริง เชื่อสิ่งที่มีคุณค่าในชีวิตไง

สิ่งมีชีวิตมีค่า น้ำใจของคนมีค่า น้ำใจของเราจะ เราจะมาหล่อหัวใจนี้ ด้วยร่างกายนี้ เกิดในภพชาตินี้ ชาตินี้ทำอะไรได้อะไรที่มันเป็นความไม่ดี วางมันไป วางมันไป พยายามฝืนมัน อย่าไปเชื่อมัน อย่าไปตามมัน แล้วจะสร้างคุณงามความดีของเรา ทำบุญทิ้งเหว ทำบุญทิ้งเหว ทำบุญทิ้งเหว อย่าไปหวังว่าใครจะมาเชิดชูบูชา อย่าไปหวัง ไม่ต้องหวังหรอก ถ้าหวังนะมึงทุกข์ ที่ไหนมีความหวัง ที่นั่นมีแต่ความทุกข์ ไม่ต้อง ทำเพื่อเรา ทำเพื่อเราไป

แล้วทำเพื่อเรา มันถมเต็มในหัวใจแล้วนะ นี่สิ่งนี้เป็นสัจจะเป็นความจริง ถ้า สัจจะเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม ทั้งชีวิตนี้ พระที่เกิดมาเขาได้บวชได้เรียน จนถึงที่สุด เสียชีวิตไปแล้ว แล้วเวลามรณภัยมา เห็นไหม มีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ ไม่กลัว มรณภัย ไม่กลัวพญามัจจุราช ไม่กลัวสิ่งใดทั้งสิ้น เผชิญหน้ากับสัจจะเป็นความจริง สมบูรณ์แบบ เอวัง